

Har Du Hatt Lyst til å Gi Opp i Det Siste?

David Wilkerson October 1, 1978

Er det mulig for rettferdige, gudfryktige, Åndsfulte kristne, å bli så deprimerte og nedslåtte at de føler de ikke kan fortsette -- og at de kommer på randen av å gi opp?

Tenk på det et øyeblikk. Jeg snakker nå om troende som er nær Jesus -- som kjenner Hans hjerte og sinn, som har kjempet i bønn, erfart Hans undergjerninger, sett seier etter seier i sine liv. Slike mennesker er innviet til Herrens arbeide. De legger seg selv daglig frem som levende offer.

Så, fortell meg: Er det mulig for slike kristne å bli så nedtrykte og engstelige, å være i en slik desperasjon og fortvilelse, at de blir overbeviste om at de ikke kommer til å klare det?

Absolutt -- ja !

Betrakt Hellige Job -- en Mann Som Gud Selv Kalte "Hederlig og Rettskaffen"!

Skriften sier om Job : "... han var en ulastelig og rettskaffen mann, som fryktet Gud og vek fra det onde." (Job 1:1). Denne mannen fryktet ingen annen enn Gud. Han holdt seg borte fra alt ondt, og flyktet fra ethvert kompromiss.

Men nå sto Job overfor sitt livs krise: Han hadde mistet hele sin familie, alle sin eiendeler, alt. Og kroppen hans var dekket med byller fra topp til tå. Han hadde kommet til det punktet hvor han ikke kunne klare mere lidelse. Og han ropte ut:

"For den Allmektiges piler sitter i mig, og min ånd drikker deres gift; Guds redsler stiller sig op imot mig. Gid min bønn måtte bli hørt, og Gud vilde opfylle mitt håp! Og måtte det behage Gud å knuse mig, å slippe løs sin hånd og avskjære min livstråd!" (Job 6:4,8-9)

Job sa: "Jeg har bare en anmodning -- å få dø! Jeg har fått nok, Gud. Skjær meg av!"

Høres dette ut som ordene til en fullstendig rettskaffen mann? Likevel vitner Skriften om at Job ikke hadde noen kjent synd i sitt liv. Han sto så fullkomment som noe menneske kunne stå innfor Gud. Og likevel tillatte Gud ham å gå gjennom slik fortvilelse, at hans liv ble uutholdelig : "... møiefulle netter er falt i min lodd. Når jeg legger mig, da sier jeg: Når skal jeg stå op? Og lang blir aftenen, og jeg blir trett av å kaste mig hit og dit inntil morgenlysningen." (7:3-4).

Tilslutt, i fullstendig desperasjon, ropte Job ut: "... Derfor foretrekker min sjel å kveles - heller døden enn disse avmagrede ben! Jeg er kjed av dette; jeg lever ikke evindeligen; la mig være, for mine dager er et pust. jeg er mig selv til byrde? (v. 15-16,20). Job var i angst fordi hans problemer var uløselige! Han kunne ikke finne veien ut av dem. Han var kommet fullstendig til det punkt hvor han ikke visste verken ut eller inn.

På det tidspunktet kom tre av Jobs venner hastende over -- såkalte "trøstere" -- og prøvde å finne ut hvorfor Job led. De kunne ikke forstå hvorfor Gud ville tillate noen rettferdig mann å bli så mentalt, åndelig og fysisk plaget som Job var.

Mine kjære, dette er det uopphørlige dilemmaet i kirken -- og også i verdens øyne. Det ser ut som at, når du gir ditt liv til Herren, så får du bare lidelse i gjengjeld! Ingen, innenfor eller utenfor kirken, har noensinne forstått hvordan en kjærlig Gud kan tillate at disse som har gitt alt for Ham, skal gjennomgå slike perioder med vanskeligheter og fortvilelse.

Så Jobs venner drev på og belærte ham: "Gud plager ikke den rettferdige. Du må leve i synd!"
"... er det synd i din hånd, da ha den bort og la ikke urett bo i dine telt -" (11:14).

Jeg spør deg: Hvordan ville du føle det hvis du hørte slike ord fra nære venner, når du prøver alt du kan for å forstå din lidelse? Disse såkalte Guds menn fortalte Job : "Du har en eller annen skjult synd i ditt liv. Ut med det -- bekjenn! Bare da vil dine plager forsvinne."

Men var Gud vred på Job? Ikke i det hele tatt! Skriften gjør det klart for oss at det var ikke Jobs problem. Og Job visste dette. Han sa til Gud : "...Fordøm mig ikke, la mig vite hvorfor du strider mot mig enda du vet at jeg ikke er ugudelig Min sjel er lei av mitt liv" (10:2, 7, 1).

La meg liste opp flere andre klager Job hadde innfor Herren. Når du leser dem, spør deg selv om du noensinne har hatt tilsvarende tanker:

- "Helte du mig ikke ut som melk og lot mig størkne som ost? jeg er mett av skam og med min elendighet for øie;" (10:10, 15). Med andre ord: "Herre du har laget oppstyr i mitt liv, og jeg holder på å surne. Jeg er fullstendig forvirret."
- "Hvorfor skjuler du ditt åsyn og holder mig for din fiende?" (13:24). "Gud, Du har tatt mine barn, alt jeg hadde. Hvorfor har Du gjort Deg til min fiende?"
- " mitt ansikt er rødt av gråt, og over mine øyelokk ligger det dødsskygge" (16:16). "Mine øyne er røde av gråt. Mitt ansikt er som en død manns!"

Har du noensinne kommet til et slikt punkt i din vandring med Jesus?
Betrakt Hellige Jeremias -- den Gråtende Profet!

Jeremias hadde Guds ild flammende i sine ben. Denne hellige mannen vandret med Gud og var uten frykt for mennesker. Han hadde et øre som var innstilt på himmelen -- en åpen linje til Guds trone -- og talte som Guds stemme til sin generasjon. Ingen kunne stå seg mot hans kraft og autoritet. Han rystet sine tilhørere like inn til margin!

Likevel kom Jeremias til et punkt av total fortvilelse. Herren tillot ham å erfare en fortvilelse få mennesker noensinne har vært i berøring med. Og Jeremias kom til randen av å gi opp!

Profeten var overbevist om at han hadde falt som offer for et eller annet form for bedrag. Satan hadde hvisket til ham at han ble avvist og spottet fordi han hadde blitt lurt av Gud: "Herre! Du overtalte mig, og jeg lot mig overtale; jeg er blitt til latter hele dagen, hver mann spotter mig" (Jer. 20:7).

Ta for deg disse ordene av Jeremias -- den gudfryktige mannen som tordnet profetier over nasjonene:

"Forbannet være den dag jeg blev født! Forbannet være den mann som kom til min far med det budskap: Du har fått en sønn, og som gledet ham storlig. Med den mann skal det gå som med de byer Herren omstyrtet fordi han ikke drepte mig i mors liv, så min mor blev min grav, og hennes liv fruktsommelig til evig tid. Hvorfor kom jeg da ut av mors liv til å se møie og sorg og ende mine dager i skam?" (v. 14-18)

Høres dette ut som ordene til en fryktløs Guds profet? Jeremias var så overveldet av vanskeligheter og plager, at han ønsket han hadde dødd i sin mors liv!

Hans rop lyder som Jobs, som sier: "Hvorfor gir han den lidende lys, og liv til dem som bærer sorg i sitt hjerte, dem som gleder sig like til jubel, som fryder sig når de finner en grav -" (Job 3:20, 22). Job sa: "Gud, hvorfor gav Du meg alt dette lyset, bare for plutselig å slå det av? Alt jeg ønsker er å legge meg ned for å dø -- for å komme ut av disse vanskelighetene jeg er i!"

Slik Var det Også Med den Gudfryktige Profeten Elia!

Elia hadde førstehånds kjennskap til Guds overnaturlige handlinger. Han hadde bragt et dødt barn tilbake til livet. Og nå sto han foran Akab, og ba slik at himmelen lukket seg. Han sa til Akab: "Jeg har vært på mine knær foran en hellig Gud. Og jeg sier deg, det vil ikke regne igjen uten på mitt ord!"

Snakk om makt -- først lukket Elia himmelen, og så åpnet han den igjen! Når han senere bad, så falt det regn over landet enda engang. Men det er ikke alt: Så løp Elia fra Akabs vogn -- og han var over åtti på den tiden! Han tømte tolv krukker med vann over alteret, og kalte ned ild fra himmelen for å fortære det. Hvilket syn det måtte ha vært!

Elias største ønske var å få se vekkelse i Israel. I årevis hadde han blitt bedrøvet over ondskapen til Guds folk -- og nå trodde han at hans bønner var i ferd med å bli besvart. Han trodde at han var vitne til begynnelsen på en stor omveltning i Israel.

Men Jesabel grep raskt inn og knuste vekkelsen. I tillegg truet hun med å drepe Elia. Plutselig løp denne engang så fryktløse mannen for sitt liv! Han endte opp på et ensomt sted i ødemarken, hvor han satte seg ned under en einebærbusk: "...og han ønsket sig døden" (1. Kong. 19:4).

Elia hadde bokstavelig gitt sitt liv for vekkelse, både i bønn og handling. Og nå trodde han at han var en fullstendig fiasko! Han ble deprimeret, og ropte: " Det er nok; ta nu mitt liv, Herre! For jeg er ikke bedre enn mine fedre." (samme vers).

Dersom du leser mellom linjene i denne setningen, kan du høre Elia si: "Jeg har gitt alt Herre -- jeg har lagt ned mitt liv. Jeg har ingen personlig timeplan. Jeg ønsket bare å behage Deg. Og nå har alt eksplodert i fjeset på meg!"

Denne stakkars, motløse profeten la ned tjenesten fullstendig i førti dager og netter. Det betød førti netter i fortvilelse -- i søvnløshet, ventende på daggryet, mens han prøvde desperat å forstå alle ting. Det må ha vært et langt mareritt med nederlag, forkastelse, håpløshet.

I løpet av de dagene, mistet Elia enhver erindring om alle mirakel Gud noensinne hadde gjort for ham. Noe hadde ganske enkelt kommet over ham -- en motløshet og fortvilelse som trykket ned hans sjel. Nå kunne ikke engang tanken på tidligere velsignelser trøste ham.

Du tenker kanskje: "Noen som har sett slike mirakler ville sikkert ikke ha noen tvil eller depresjon. Han ville bare måtte minnes de store under som Gud har virket. De ville overskygge all hans frykt." Nei, det er ikke slik! Det kommer et tidspunkt da ingen tidligere mirakler eller velsignelser kan hjelpe deg i din nåværende prøvelse!

Jeg har gitt råd til mange kristne -- pastorer, evangelister, sjelevinnere som har vært mektig brukt av Gud -- som har erfart en slik avgrunn av fortvilelse. Disse menneskene var engang sterke i tjenesten, forkynte herlige åpenbaringer fra Gud. Men plutselig ble de trette. Vanskeligheter tårnet seg opp om dem. De ble baktalt og forkastet. Og de endte opp med å føle at de hadde brukt hele sitt liv forgjeves. De fortalte meg: "Det er ingen vits i å fortsette. Jeg føler at jeg ikke har gjort noe for Herren. Jeg er en fiasko!"

Jeg ble rystet over at noen kristen kunne ha slik nederlagsstemning. Jeg svarte dem nesten indignert: "Kom deg ut av det! Har du glemt alle de mirakler Gud har gjort for deg? Han har ikke sviktet deg. Tell dine velsignelser!"

Teologisk sett kan jeg ha hatt rett. Men ofte virker ganske enkelt ikke den teologien. Den virket i hvertfall ikke for Elia. Denne hellige mannen endte opp med å gjemme seg i en hule -- og laget seg et hjem på et fullstendig mørkt fortvilelsens sted!

Har du noensinne avbrutt alt for en tid, slik Elia gjorde? Har du noensinne gått i skjul -- så såret, så nedfor, at du ikke ønsket å møte eller snakke med noen? Ditt skjulested kan være en stillhetens hule -- en tilbaketrekning fra mennesker og ansvar.

Eller, kanskje du på det nåværende tidspunkt fremdeles ikke er overbevist om at en kristen kan erfare en slik fortvilelse. Du sier kanskje: "Alle disse eksemplene er fra det Gamle Testamentet. Men vi lever i nådens tidshusholdning. Ingen Åndsfylt troende skulle sannelig leve i frykt. Det skulle ikke være noen depresjon i Guds hus!"

Er Dette Utelukkende en Gammeltestamentlig Erfaring?

Jeg spør deg: Kan Nytestamentlige hellige som er fylt av Guds Ånd gå gjennom perioder med dyp fortvilelse --

mennesker som tilbringer tid på sine knær, som gir sine liv i Herrens tjeneste, som ikke lever i synd, men som er helt innviet til Jesus?

Apostelen Paulus er snar til å svare på dette. Han var sannelig en Nytestamentlig hellig -- en gudfryktig, dyrebar mann -- som hadde oppgitt hele verden for at han kunne vinne Kristus. Han brukte hvert åndedrag for Mesterens sak.

Denne mannen hadde en åpenbaring av Kristus som intet annen menneske på jorden. Jesus hadde åpenbart Seg selv, ikke bare for Paulus, men i ham. Og Ånden rykket Paulus inn i himmelen og viste ham usigelige herligheter. Paulus ble sannelig gitt selve mysteriet i evangeliet. Hans brev har instruert Guds folk opp gjennom århundrene.

Men Bibelen forteller at da Paulus dro til Asia for å forkynne evangeliet, så møtte han bare vanskeligheter: "For vi vil ikke, brødre, at I skal være uvitende om den trengsel som kom over oss i Asia," (2. Kor. 1:8).

Gud hadde brukt Paulus mektig gjennom Asia, og spesielt i Efesus. En stor vekkelse hadde kommet over byen og varte i to år: "Således hadde Herrens ord sterk fremgang og fikk makt." (Apg. 19:20).

I løpet av denne tiden hadde Herren gjort store mirakler: Demoner ble kastet ut. De lamme og de syke ble helbredet. Og Paulus var i sentrum av det hele! Han salvet tørklær og arbeidstøy, som bragte øyeblikkelig helbredelse og utfrielse når de ble lagt på folk: "Og usedvanlige kraftgjerninger gjorde Gud ved Paulus' hender, så at de endog tok svededuker eller forklær som han hadde hatt på sig, og bar til de syke, og sykdommene vek fra dem, og de onde ånder fór ut av dem." (Apg. 19:11-12).

Miraklene var så store og overbevisningen så sterk, at de Efesiske nyomvendte samlet sammen alle sine okkulte bøker -- verd 50.000 sølvpenger -- og brente et kjempebål på byens torg. Men dette bragte bare de sataniske kreftene i Efesus i harnisk!

Du forstår, gudinnen Diana (=Artemis) ble tilbedt i den byen. Men nå kjøpte ikke innbyggerne lengre avgudsbilder av Diana for tilbedelse. Dette opprørte en gruppe sølvsmeder, som hadde sitt levebrød av å selge statuene de støpte. Mennene reiste seg opp mot Paulus -- og hisset opp folkemengden mot ham!

Plutselig, midt i denne vekkelsen, brøt det ut alvorlige uroligheter. Folket dro Paulus inn i et teater, og apostelen måtte forsvare seg selv foran en flokk rasende pøbler. Tilslutt forlot han Efesus med de onde menneskenes hån og spott i ørene.

Skjønner du bildet? Paulus hadde gitt to år av sitt liv til denne vekkelsen. Han hadde sett en mektig bevegelse av Gud. Men oppstanden kom ham så voldsomt inn på livet, at han sa: " den trengsel som kom over oss i Asia, var overmåte tung, mere enn vi kunde bære, så vi endog mistvilde om livet;" (2. Kor. 1:8). Med andre ord: "Jeg trodde: `alt er forbi -- jeg kommer ikke til å klare det. Jeg kommer ikke ut av dette i live. Dødsstraffen er over meg!" "

Jeg tror jeg kjenner til noe av det Paulus gikk igjennom. For mange år siden var jeg på et stort møte med søster Kathryn Kuhlman i Los Angeles. Mere enn 5.000 mennesker fylte stedet, bare ståplasser var tilgjengelige. På den tiden gikk min kone gjennom en kamp mot kreft. Og jeg bar byrden med "Teen Challenge". Jeg hadde reist og skrevet, og jeg hadde blitt trett og sliten. Selvfølgelig, det er alltid da fienden kommer til deg -- når du er fysisk nede, uten noen gjenværende styrke.

Jeg satt på scenen og ventet på å få forkynne, mens søster Kuhlman ledet lovsangen. Stedet var fylt av Guds Ånd, og vidunderlige ting skjedde. Men plutselig kom fienden og hvisket til hjertet mitt: "Du er den største bløffmaker på jordens overflate! Du arbeider med vanskeligstilte mennesker bare for å skape deg et navn. Og nå kommer din kone til å dø. Du sier at du har gitt ditt liv i Herrens tjeneste -- men alt er bare forfengelighet! Du har ikke Guds ild. Du har mistet salvelsen. Du kan ikke forkynne ikveld, fordi alle ordene dine vil være falske!"

Stemmen var så høy, jeg kunne ikke få den til å tie. Jeg prøvde å riste den av meg, men da jeg gikk bort til talerstolen ropte den fortsatt i ørene mine. Da jeg åpnet munnen for å preke, kom nesten ingenting ut. I fem minutter prøvde jeg å snakke -- men jeg kunne ganske enkelt ikke. Tilslutt ga jeg tegn til søster Kuhlman om å ta over møtet, og jeg snudde og gikk ned av scenen.

Bak scenen var den en pastor som spurte meg: "David, hva er i galt? Hva er i veien?" Jeg kunne bare riste på hodet. "Jeg beklager," sa jeg, "jeg kan ikke fortsette. Jeg kan ikke preke ikveld. Jeg er en bløffmaker!"

Lik Jeremias, tok det meg uker å komme gjennom min forvirring og hjertekval. Til sist førte Gud meg ut av det. Men jeg oppdaget at slike plager ikke kan forklares fysisk. For å si det enkelt, fienden kom inn som en flod (Jes.59:19), med alle helvetes krefter imot meg. Bare i løpet av noen få øyeblikk fant jeg meg selv i en avgrunn -- ute av stand til å forklare det!

Vi vet ikke akkurat hva Paulus snakket om da han sa : "... den trengsel som kom over oss i Asia," (samme vers). Noen lærde tror at han gjennomgikk en stor fysisk kamp -- at han var så syk at han var nær ved å dø. Men jeg tror ikke Paulus' problemer var av fysisk art. Jeg tror ikke han snakket om skipbrudd, steining eller stokkeslag. Tvert om, jeg tror Paulus snakket om mental smerte -- en dyp, åndelig krig som hadde etterlatt ham helt utslått!

Du kan spørre: "Hvordan kan dette ha seg? Ingen gudfryktig, seirende troende skulle noensinne frykte eller bli overvunnet av kjødet." Likevel er, i det minste jeg, glad for at Paulus snakket så oppriktig om sine følelser! Ellers kunne jeg tro at mine egne erfaringer med fortvilelsen er uvanlige, enestående -- ikke delt av noen andre som elsker Jesus.

Faktum er, at mange gudfryktige menn og kvinner gjennom historien har vitnet om at Satan har angrepet dem på denne måten. Han kommer med løgner, motløshet, håpløshet. En dag kan et menneske fryde seg, trygg i sin frelse. Men den neste kan en uforklarlig følelse av verdiløshet komme over ham. Plutselig, uten grunn, så er freden borte. Han er plaget av rastløshet. Fortvilelse setter inn. Han føler seg ufortjent, uhellig, ikke akseptert av Gud.

Dette er ikke bare en fysisk sykdom eller en følelse av å bli forkastet. Tvert om er det en uforklarlig psykisk angst -- noe som kan komme over deg hvilken tid som helst. Jeg vet ikke akkurat hva jeg skal kalle det. Men spesielt kvinner er plaget med det -- og "eksperter" har satt alle slags navn på det. En dag begynner bare ting å hope seg opp i sinnet ditt. Du kan ikke forklare det. Og ingen kan nå inn til deg. Med ett ønsker du ikke å snakke med noen. Alt du vil er å gjemme deg.

Hva det enn var som hendte med Paulus i Asia, så overvældet det ham fullstendig. Han ble ført så langt ned, at all hans styrke var borte. Han skrev: " ja, vi hadde oppgjort med oss selv at vi måtte dø " (v. 9). Med andre ord: "Jeg kunne ikke se noen vei ut. Det var ikke menneskelig mulig for meg å klare meg gjennom det!"

Du kan undres: "Hvordan kunne ting gå så ille for denne store Guds mann? Ønsket virkelig Paulus at hans liv skulle ta slutt?"

Faktum er, Paulus hadde tatt på seg oppgaven å være tilsynsmann for alle menighetene han hadde vært foregangsmann for. Han elsket disse nye troende av hele sitt hjerte. Han sørget over deres synder og kompromisser. Og han formante dem med stor smerte.

I seg selv var dette en enorm byrde å bære for hvilken som helst Guds mann eller kvinne. Og Paulus skriver faktisk: "For med megen trengsel og angst i hjertet skrev jeg til eder under mange tårer, ikke for å gjøre eder sorg, men for at I skulde kjenne den kjærlighet som jeg særlig har til eder." (2. Kor. 2:4). Paulus' kvaler omkring stadig å måtte korrigere eller rettlede sin hjord, voldte ham sorg og gjorde ham svak. Det var som å gi fødsel til et barn: Det tæret hardt på hans fysiske legeme!

Paulus skriver deretter: "For heller ikke da vi kom til Makedonia, hadde vårt kjød nogen ro, men vi trengtes på alle måter: utenfor oss var strid, inneni oss frykt;" (7:5). Du sier kanskje: "Mener du at Paulus, den store apostelen, hadde frykt? Er ikke dette den samme mannen som snakket så mye om å ha seier over frykten? Kan dette virkelig være Paulus som taler?"

Ja -- så menn! Du skjønner, det er Satans plan -- å plante frykt i oss. Han ønsker å få oss til å miste tilliten til at Gud svarer bønn -- få oss til å tro at all vår forbønn, faste og søken etter Ham har vært forgjeves!

Legg merke til hva Paulus legger til verset han skrev om å føle at "Dødsstraffen er over meg!": " forat vi ikke skulde sette vår lit til oss selv, men til Gud, som oppvekker de døde," (1:9). Alt handlet om tro!

Jeg tror fast på at Gud tillater Sitt folk -- og spesielt de som forkynner evangeliet -- å gå gjennom mange vanskelige ting, slik at deres tro kan bli oppbygd på grunnlag av det. Så, når de deler Guds Ord eller forkynner, taler de ikke lenger ut fra teologi -- men ut fra en personlig erfaring om Guds frigjørende makt. Det er derfor Paulus kunne si: "Jeg vil ikke at dere skal være uvitende om hvordan djevelen prøvde å utmanøvrere meg i Asia. Jeg ønsker å dele

med dere hvordan Gud førte meg ut av det -- slik at dere også, kan bli helbredet og utfridd!"

I de siste årene har Satan prøvd å spille det samme "falske" knepet ut mot meg -- men han kan ikke lykkes! Hver gang har jeg irttesatt ham og sagt: "Du knuste plata forrige gang djevel. Jeg kommer aldri til å spille den igjen. Og du kommer aldri til å overbevise meg om at jeg er en bløffmaker!"

Jeg Tror jeg Snakker til Flere Gudfryktige Mennesker som Elsker Jesus Med Hele sitt Hjerte -- og Som har Kommet til et Punkt av Dyp Fortvilelse!

Kanskje du, lik Paulus, er blitt presset hinsides enhver menneskelig målestokk -- prøvet hinsides din utholdenhet. Din styrke er nesten borte, og du er på randen av å gi opp. Du ser ingen utvei. Du ønsker å stikke av, men det er ingen steder å dra. Nå sier du, som Paulus: "Dette er mer enn jeg har styrke til!"

Så -- hvordan kommer du ut av det? Hva er veien til seier? Alt jeg kan fortelle deg er hvordan Gud stadig fører meg ut. Her er fire viktige sannheter Han har gitt meg:

* 1. Tro ikke at du erfarer noen merkelig, enestående kamp. Tvert i mot -- du er i godt selskap! Husk på Job, Jeremias, David, Paulus -- og også meg. Det du gjennomgår er felles for troende opp gjennom århundrene.

"I elskede! undre eder ikke over den ild som kommer over eder til prøvelse, som om det hendte eder noget underlig; men i samme mon som I har del i Kristi lidelser, skal I glede eder, forat I også i hans herlighets åpenbarelse kan glede eder med jubel." (1. Pet. 4:12-13).

* 2. Når du tror at du ikke kan holde ut en time lengre -- når alt ser fullstendig håpløst ut -- rop ut til Gud med alt som er i deg: "Herre, hjelp!" Kom i hu rådet fra salmisten:

"Jeg vil rope til Gud, og Herren skal frelse mig. Aften og morgen og middag vil jeg klage og sukke, så hører han min røst. Han forløser min sjel fra striden imot mig og gir mig fred; for i mengde er de omkring mig." (Sal. 55:17-19)

"Og han sa: Herre, jeg har dig hjertelig kjær, min styrke! Herren er min klippe og min festning og min frelser; min Gud er min klippe, som jeg setter min lit til, mitt skjold og min frelses horn, min borg. Jeg påkaller den Høilovede, Herren, og blir frelst fra mine fiender. Dødens rep omspente mig, og fordervelsens strømmer forferdet mig. Dødsrikets rep omgav mig, dødens snarer overfalt mig. I min trengsel påkalte jeg Herren, og jeg ropte til min Gud; han hørte fra sitt tempel min røst, og mitt skrik kom for ham, til hans ører." (Sal. 18:2-7).

"Herre min Gud! jeg ropte til dig, og du helbredet mig. Herre! du har ført min sjel op av dødsriket, du har kalt mig til live fra dem som farer ned i graven." (Sal. 30:3-4).

Her er et nøkkelvær: "For han skal frelse den fattige som roper, og den elendige som ingen hjelper har." (Sal. 72:12).

Jesus har sendt den Hellige Ånd til å være din hjelper. Og han vil ikke vende sitt døve øre til ditt rop om hjelp!

* 3. Grav deg ned i Guds Ord, grip tak i ditt spesielle løfte, ta det med inn i lønnkammeret og hold det fram for Gud. Her er tre av mine favorittløfter fra Bibelen. Jeg holder disse opp foran Gud hver gang jeg roper til ham:

"Eller hvilket menneske iblandt eder er det vel som vil gi sin sønn en sten når han ber ham om brød, eller vil gi ham en orm når han ber om en fisk? Dersom da I, som er onde, vet å gi eders barn gode gaver, hvor meget mere skal da eders Fader i himmelen gi dem gode gaver som beder ham!" (Matt. 7:9-11).

Be Herren om gode ting. Han venter på å få gitt dem til deg! Be Ham om å sette deg fri, å ta bort din skam, å fjerne enhver flekk av synd. Han lengter etter å få gjøre det for deg!

"Men ham som kan gjøre mere enn alt, langt ut over det som vi beder eller forstår, efter den kraft som ter sig virksom i oss, ham være æren i menigheten og i Kristus Jesus, gjennom alle slekter i alle evigheter! Amen." (Ef. 3:20-21).

Ta dette løftet til Gud hver dag, og si: "Far, Du sa Du ville gjøre langt ut over det jeg ber om. I dag ber jeg Deg om å "oversvare" min bønn." Gud har behag i en slik tro!

* 4. Stol på den Hellige Ånd som blir ved å dvele i deg. Faderen har sendt Sin Ånd for å bo i ditt hjerte. Men du må anerkjenne den Hellige Ånd inne deg! Du må tro det når du roper ut, at den Hellige Ånd som bor i deg vil svare. Gud trenger ikke å sende en engel for å tale til deg; Han har allerede lagt sine ressurser inn i deg -- den Hellige Ånd Selv!

Det er hemmeligheten, tydelig og enkelt: Når du står overfor din nåverende lidelsens og forvirringens time, legg alt fram for den Hellige Ånd. Si til Ham: "Hellige Ånd, Du vet veien ut av dette rotet. Jeg vet det ikke. Det er fullstendig hinsides min mulighet. Så jeg resignerer akkurat nå. Og jeg gir over ledelsen av mitt liv til Deg.

Jeg vet at det jeg gjennomgår ikke er uvanlig for troende. Og jeg kommer til å rope på Herren om hjelp. Jeg vil holde opp for Ham Hans store og dyrebare løfter. Og jeg vil stole på at Du gjør resten. Du kjenner selveste Guds tanker!"

Kjære hellige, dersom du vil gjøre denne enkle bekjennelse, så vil du få kjenne tider med forfriskning fra Herren. Selv når du er klar til å gi opp, forblir Han trofast i å utfri deg.

Halleluja!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/5239/>